

Med anmälan härom, och då korrespondenterne i de orter, der landtbrefbäring kan blifva införd, derigenom icke komma att beredas någon lindring i sina nuvarande postbefordringsafgifter, samt vid sådant förhållande billigheten synes fordra, att samma korrespondenter, så vidt sig göra låter, hufvudsakligen bibehållas vid de förmåner i afseende å postbefordringen, de för närvarande åtnjuta, tillåter sig Riksdagen tillika i underdånighet anhålla, det Eders Kongl. Maj:t täcktes i nåder tillse, huru vida icke, om den ifrågasatta landtbrefbäringen kommer till stånd, tillfälle må kunn beredas till befordran med landtbrefbärare af äfven rekommenderade bref.

Riksdagen framhärdar etc.

Stockholm den 10 Mars 1877.

N:o 14.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 10 Mars 1877.
 — — — — Andra Kammaren den 10 — —

Riksdagens underdåniga skrifvelse, angående skatten för hundar.

(Bevillnings-Utskottets Betänkande N:o 5.)

S. A. K.

Inom Riksdagen har förslag blifvit framställt derom att maximit beloppet af den årliga skatt för hund, som i Kongl. kungörelsen den 12 Juli 1861 omförmäles, måtte varda förhöjdt från 5 till 15 kronor.

I sådant hänseende har anförts, hurusom, enär penningevärdet i högst betydlig mån fallit sedan år 1861, och det skattebelopp, som då ansågs till

fyllestgörande, numera visade sig overksam, nämnda förhöjning borde vidtagas för att i någon mån stäffa det, företrädesvis i städerna, allt mera tilltagande oskicket att hålla en mängd onyttiga hundar, hvarigenom ej allenast ett stort och noggsamt insedt obehag vållades, utan äfven faran ökades för uppkommande och spridande af den fruktansvärda sjukdomen "rabies canina", deraf vårt grannland Danmark under sistlidet år varit så svårt hemsökt.

Hvad sålunda till stöd för den föreslagna förhöjningen andragits har syns Riksdagen vara väl grundadt. Anledningen till införandet af ifrågasvarande beskattning var utan tvifvel att söka förekomma de olägenheter, som det stora antalet hundar, särskildt i sanitärt hänseende, förorsakar. Att på flera orter inom landet, med nuvarande penningevärde, en skatt af högst 5 kronor icke utgör något verksamt medel för oförmälda syftemåls vinnande, ådagaläggas af erfarenheten och bestyrkes jemväl af åtskilliga statistiska uppgifter.

I Norge tilläts ock redan genom Lov den 11 Juni 1857, att i "kjøbstæderne" och vissa "ladesteder" upptaga en årlig kommunal afgift af högst 3 speciedaler för hvarje hund.

Då nu dessutom det ju alltid står vederbörande kommuner här i riket fritt att bestämma ej blott om någon hundskatt skall utgöras, och till hvad belopp under fastställt maximum densamma bör uppgå, utan äfven huru vida den endast för vissa särskilda slag af hundar skall erläggas; så har det belopp, hvartill den i ofvan åberopade Kongl. kungörelsen den 12 Juli 1861 oförmälda årliga skatt för hund högst må uppgå, blifvit af Riksdagen förhöjdt till 15 kronor.

Vid den ändring i meranämnda Kongl. kungörelse, som häraf föranledes, torde denna författning böra — utan annan rubbning i sjelfva grunderna — uti flera speciella hänseenden undergå revision för att bringas i öfverensstämmelse med vissa senare utkomna allmänna författningar, hvaribland särskildt gällande lagar angående kommunalstyrelse på landet och i stad; och tillåter Riksdagen sig derföre att, jemte underdånig anmälan om sitt beslut rörande förhöjning af det belopp, dertill skatten för hund högst må uppgå, tillika i underdånighet anhålla, att Eders Kongl. Maj:t, med bibehållande i öfrigt af nu gällande grunder för ifrågasvarande beskattning, täcktes förnyad författning i ämnet utfärda.

Riksdagen framhårdar etc.

Stockholm den 10 Mars 1877.
